

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 61.

Anden Session.

22de Møde.

Torsdagen den 7de November.

(Fortsat.)

Grundtvig (fortsat): Jeg glæder mig derfor over, at, saavidt jeg har seet, staaer han ikke nær saa hart paa at faae Sisen paa Kjøb og Smør og Ost forhøiet eller fordoblet, som paa indtil videre at beholde Sisen af Hovedstaden i det Hele i det forrige Beløb. Derved glæder jeg mig, fordi det er vist nok, at en Forhøielse af Sisen netop paa disse Nødvendighedsgegenstande, som jeg kalder dem, vilde være meget beklagelig; det er jo vel sandt, hvad den høitærede Finantsminister har anmærket, at Allet og Brødet er blevet befriet, og jeg troer virkelig, at til daglig Brug vil Allebrød være bedre end Vand og Brød; men, skulle alligevel de simple Folk i Kjøbenhavn bringes til, hvad man kalder at slaae ikke blot Kjødtanden, men ogsaa Smørtanden ud, saa vilde det vel dog være formeget. Man har, som den høitærede Finantsminister veed, i de katolske Lande Noget, som man kalder Langesfasten, da man ikke maa spise Kjøb, og jeg troer heller ikke Smør, men den varer dog kun i 7 Uger, medens denne Langesfaste for mangen redelig Arbejdsmand i Kjøbenhavn let kunde komme til at vare i 52 Uger.

Andresen: Til hvad den sidste ærede Taler har udtalt skal jeg kun knytte nogle faa Bemærkninger. Det forekommer mig nemlig, at den ærede Ordfører har seet Sagen ene og alene fra det fiskeale Standpunkt; men jeg troer, at der er en Ting, som vi ikke skulle tabe af Sigte, og det er Spørgsmaalet, om Tilførselen af netop de Varer, som ere meest nødvendige for hele Byens Befolkning, vil blive saa stærk, som den nu er, naar ikke alene Consumtionens Ophævelse bliver udført i saa langt et Lids-

rum, men denne Afgift ogsaa, som allerede bemærket, bliver ikke blot forhøiet, men endog for adskillige Gjenstande fordoblet. Jeg er forvisset om, efter noie at have undersøgt Sagen, saavidt jeg har formaaget, at det ingenlunde vil blive saa, at der da vil blive tilført saamange Fedevarer, navnlig af Smør og deslige, som nu fortiden; jeg har i denne Henseende henvendt mig til Folk trindt omkring her i Sjælland, og de ere af den samme Mening; de sige som saa: hidtil have vi kun for en Fjerding Smør betalt i Consumtion den og den Priis; nu, dersom denne Lov gaaer igjennem, skulle vi give det Dobbelte; men hvad gjøre vi saa, vi sørge for at faae en eller anden eller ogsaa flere i en af Søkjøbstæderne til at opkjøbe vore Varer, for at han derefter kan sende dem til Udlændet, og saa blive vi borte fra Kjøbenhavn. Dette er en betydelig Bevæggrund for mig til at gaae ind paa det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning).

N. Sørensen: Jeg vil først bemærke Noget til den Bemærkning, der fremkom om, at Sjællænderne kunne være godt tjente med at give Accise i Kjøbenhavn, siden de endnu vedblive at kjøre hertil som hidtil, og jeg har at svare hertil, at ikke alene Sjællænderne, men Thyndboerne, Thynderne, Slesvigerne og Holstæernerne ville fremdeles være nødtte til at bringe af deres accisbare Varer til Kjøbenhavn, og det af den gode Grund, at deres egne omkringliggende nærmeste Kjøbstæder slet ikke kunne forbruge alle deres Fedevarer, — saa det vil altid blive en Selvsølge, at de maae hen paa Markedet med Varerne, hvor det større Marked er, hvor høi Consumtionen end er og bliver. Men, skulle vi nu overveie Marsagen til den Forandring, som er stæet angaaende Consumtionens Ophævelse i Provindsstæderne, da vide